

P. FAVSTI ANDRELINI

foroliviensis Poetæ Laureati, atq; Ora

toris clarissimi Epistolæ prouer,

biales & morales longe lepi

dissimæ, nec minus

sententiosæ.

Venundatur Parrhisij in Aedibus Pe
tri Gaudoul, in via ad diuum Hilarium
commorantis sub signo diui Cirici.

Res

5350²

Argumenta.

Sequentium Epistolarum secundum proximam quæ nuncu-
patoria est argumenta.

Epistolæ. I.

Quæ hætenus in procudendo tantum carmine insudauerit, nunc
demum solutam orationem agrediatur.

Epistolæ II.

Amico reconciliato aut raro aut nunquam fidendum.

Epistolæ. III.

Quod Aeneis non ab omnibus intelligatur; dubiam habens
cum Illiade palmam.

Epistolæ. IIII.

Non esse antequam atis; obliteratisque verbis utendum.

Epistolæ. V.

Non habendum esse cum fœderum commercium.

Epistolæ. VI.

Temporis iactura nihil esse neque perniciosius neque detestabilius

Epistolæ VII.

Quod pueri ab optimo præceptore candidis tum literis tum
moribus sunt imbuendi.

Epistolæ. VIII.

Labores oculo anteponendos.

Epistolæ. IX.

Quod ideo epistolas scribat Adagijs scatentes quo paucis ma-
gna & moralia impleantur.

Epistola nuncupatoria.

Faustus Illustri Franciæ Cancellario Ioanni de Ganay
Mecœnati suo fœlicitatem.

Gerem diffusiore tecum epistola illustris Cancellarie,
ni tantam rerum molem sustineres, vt athlas ille cœlis
fer esse videaris. Helleboro nec pauco sane indiget: q
loquaciorem: quam par sit, Theriſitem referat: apud eū
præsertim cui non modo superuacanea non legendi, sed ne res-
pirandi quidem ocium supersit. Quid enim importuno locuto-
re stultius aut dicti aut excogitari potest. Itaq; laconem potius
quã turturē insequar: ne & plixior siã: quã ipse veli & tu pl⁹ equo
degraueris Extremę siquidē dementię foret: in eã me garrulita-
tē incidere: quã in alijs dãnãdã duco. Guldoni rupeforti puerbia
les: ac morales nescio quas epistolas iccirco dedicandas censui
qm̃ nihil vnquã p̃termittebat: qđ ad me vel iuuãdũ vel ornãdũ
attineret. Nã quo altiori fastigio eminebat: eo humaniorē se p̃-
bebat in om̃es præsertim literarij nominis p̃fessores. Qz quã iter
eos sum ego: tã quã niſtorax ad solē: vel nihil, vel parũ admo-
dũ intuens. Ingrati: mendaces item: ac æs alienũ conflãtes gra-
uissime quidē apud Persas pleſtebãtur: sed in ingratos seuerius
quã i alios animaduertebat q̃ nihil tã detestabile sit: quã colla-
tũ in se bñficiũ nō agnoscere Maior isup adagialiũ apud me epi-
stolarũ acerũ cogeriſ q̃ nihil aliud oino p̃ter publicũ affectant.
Ne semp̃ iter chartaceũ, puluereũq; sitũ immarcescãt. Eas cui lu-
sti⁹: quã aut tibi. aut Germano fratri deuouẽã certe habeo nemĩ
nē, vt pote qui vtriq; vsq; adeo obstrictus sũ: vt nũquã verbis cõ-
seq possim. Nō mihi si cētũ liguę sint oraq; cētũ: ferrea vox E sto
ifaceto rure infacetiores nugas offerã. Artaxerſes p̃sarum Rex
nō tã donũ, quã donãtis animũ exosculat⁹ est. Nec eos dij asper-
nãtur: qui cum thura non habeant: falsa tm̃ mola litent. Vale
O & præſidium: & dulce decus meum.

Eiusdem Fausti ad Illustrẽ Franciæ Cancellariũ Gui-
donem Rupefortem Epigramma.

Hactenus antiqua strinxi noua carmina lege:

Nunc laxo certis verba ligata modis.

Fastidita petit varium mea musa palatum:

Non vno est semper mensa paranda cibo.

Primum igitur parui fructum donamus agelli:

Crescat vt auxilio copia larga tuo

Si forte aspiraus de rupe fauohius adsis:

Cornua fœturæ plena recentis erunt.

P. Fausti Andrelini

P. Fausti Andrelini Foroliuensis Poetae Regij. Ad Illustrē Franciæ Cancellarium Guidonem Rupefortem Prouerbialium Moraliumq; Epistolarum Liber. I.

Argumentum Epistolæ. I.

Q; hæcenus in procudendo tantum carmine insudauerit
Nunc demum solutam orationem aggrediatur.

I existimarem illustris Cancellarie: me eo in albo esse in quo vel antiqui vel recentiores oratores inscribuntur: nihil certe aliud facerem: quã aut noctuam aquilæ aut testudinē pegaso commiscerē Oratoriū enī munus nō modo primorib⁹ labijs nō gustauit: nec extremis digitis attingi: sed ne a limine quidē salutauit. Nō nihil sum conat⁹: illud peniculatim effigiare: cæterū vix ad vmbra p̄ximius accessi: q; operi man⁹ artificijq; defuerint. Sub censurã, aleaq; tuam venit hoc quicquid ē vmbrae simulachri. Quū iudiciū habeas ad p̄pendiculū ad amussimq; quadratū: nō tm̄ crepidã (vt apelleus futor) sed totam poteris imaginē nō indigne censere. Nihil inuenies oīno quod vel Demotthenis vel Ciceronis lucernã oleat. Nã in carmine procudēdo oēm ferme etatem consumpsi: atq; vt inam exquisito poti⁹ quã nūroso. Veigiliū (vt ait Seneca) illa fœlicitas ingenij soluta oratione destituit. Nō inficiantur: cum alij tm̄ in primis versicul⁹ ille cōsularis Ciceronē: alioqui latini parētes eloquij: inuitis (vt aiunt) musis cecinisse. O fortunatam natã me cōsule Roman. Fœlix qui adiuuãte natura potuit vtrūq; dicendi genus assequi. Ois quippe ars repugnante natura (si Quintiliano creditur) vel parū vel nihil profus valet. De me inter Oratores (vt ingenue fatear) iure dici potest protritum ac vulgare prouerbiū. Nunquid & faul inter p̄phetas. Sed volui multa degustare: quippe cui fastidientē habeã stomachū ex diutina scribēdi carminis agitatione. Qui aut fieri potest, vt poeticam quiscalleat, oratoriã aut ignoret: Quum ex ipso carmine pedestris oratio p̄fluxerit. Alia est (vt scis) noscēdi fili ratio: alia vero con texēdi. Exercitatioē consummat quicquid natura arteq; percipit. Vbi absit exercitatio: ibi aut naturalis aut artificialis p̄icia vt cesset necessum est. Cū tota virtutis laus (vt p̄clare scriptū est a Cicerone) in ipsa tm̄ actione cōsistat. Itaq; vt demū ex tabula manum tollerē: tumultuaria successuq; lectione recognoui nōnullas (quoad potui) epistolas: quã iã diu ad varios (sicuti mos est)

Epistolarum Adagia. II.

vel amicos vel inimicos precipitauerā. Eas tibi nuncupatim dico deuoueoq;. Dixeris fortasse; & merito quidē. Quid mihi Fauste cū epistolis istis tuis; siculis gerris; pficisq; nugis uariorib⁹? Scio ego mi suauissime Guido haud illas esse; q̄ p̄claris ac maximis tuis in me beneficijs respondeant. Sed vt autoritate tua Elephātos ex muscis facias; & p̄uo pedi magnos calceos circūdes; Si equi bonijq; feceris; forsitā ex arido pumice ea in futurum sca tebit aqua; cui (vt arrogantiufcule loquar) vel exundans Nilus inuideat.

Vale.

Argumentum Epistolæ. II.

Amico reconciliato aut raro aut nunq̄ fidendum.

Ogerer profecto Antoni more sardinio pfusius diffusiusq; ridere: quāuis Licini⁹ Crassus seu Photion Heraclitusue aut Philippus Romanorū imperator forem quos iccirco agelastos; id est irrisibiles nuncuparunt: q̄ ille semel in vita; hi vero riserint nunq̄. Quis ita frōtem caperat; superciliūq; subducit; quin plane Democritus ageret domi forisq; cachinātē; exclamātemq; illud Lucretij carmen. O cęcas hoīm mētes o pectora cęca, Quū tu qui literas; ne de facie quidem agnoscis; in oēs tū doctos tū morigeratos oblatres; Quod cetera perinde est; ac si audeat vel culex elephantē mordere; vel formica leonem tondere. Non ignorabas in duobus corporibus vnā eandēq; esse & meā & Fernandi animā; sicuti amicitię candor ac vis exigit. Quę demum authore Sallustio vera est; quum idē uelle idēq; nolle accesserit. Tu uero tam sanctę tāq; feruenti beniuolentię inuidens; haud quaquā erubuisti; tāquā is q̄ frōtē perfrictā habeas frigidā inter nos aquā suffundere. Quod quum olfecissemus; non iniuria censuim⁹ te aut noctuū inter comices; aut asinū inter simias habēdum. Dij boni quā uerax est plautinū illud. Lupū esse hominē homini non hoīem; qui qualis sit nō nouit. Nūc demum uela uertis; studeq; duos pariter ex vna fidelia dealbare; & vno saltu duos simul apros capere. Nā subinde dicere soles opera nostra ita ad vnguem leuigata pluteumq; ac demorfos vngues sapiētia; vt ne a Momo quidem carpi queant. Eos in præsentiā melle dulcoras; quos prius aloē inamaricasti. Ne p̄stoleris reciprocā laudationis rationē. Hoc em̄ esset mutuū mulos scabere; senesq; senes confricare. Nos alterius fictione haud sane indigemus; vt pote qui vngues habeamus; eam ad rē nō inhabiles. Nos qui nobiscū habitamus; non extra nos quaerimus; nostrisq; nos pedibus metimur. Chilonis p̄ceptum imi

tantes p̄ foribus tēpli Apollinis inſcriptū γωθι σεαυτοιδ̄ ē
 noſce te ip̄m. At tu duabus ſellis inſides: ſemperq; aquę inheres
 Nec in ſolido cōſiſtis vnq̄. Tanta vteris & fluctuatione & incon
 ſtantia. Nonne hoc eſt vel cothurno iſtabilius? vel nebula vani⁹
 in pariete depiſta. Te modo hunc, modo illum p̄ viribus ſaucia
 re. Deinde illatum abs te vulnus demulcere Totavia, toto ve cōe
 lo aberras: ſi arbitraris nos in faxo vēditare. Non ſunt vobis ocu
 li lolio viciati quin ſerpente aquilaq; acutius intueamur, quorū
 ſum tendat palpās & ſubdola hęc adulatio. Nec tantumaquę lo
 theę bibimus: vt perſij ſimus immemores: ſic in aſſentatores ex
 cādeſcētis. Bellū hoc excute totū. Quid non itus habet? Ne tal
 pas putes, qui non vlularum modo: ac Lyncū: ſed etiā caprearū
 oculos habeant. Velim tibi perſuadeas biſrōtes nos Ianos eſſe: i
 quos a tergo nequeat vel ciconia pinſere vel aſin⁹ auriculas mo
 uere: vel canis linguā exerere. Te, qui non nouit, tollat, illiq; cen
 tones farcias, qui albus an ater ſis neſciat. Nos aut̄ nō potes vilo
 quouis pacto ſupplātare: qui te ab vnquiculo ad ſumimū capillū
 quiq; intus & in cute exploratum habeamus. Vna manu panem
 oſtētas, altera lapidē cęlas. Qđ quidē eſt: litum melle gladiū of
 ferre: monſtrū alere, clauum clauo trudere, tragulam iniſcere: fa
 bricam ſtruere, palpū obtrudere: teq; veſtitu ac creta occultare.
 Intraſus turpem: ſed ſumma in pelle decorum Neq; a ſimulata
 Crocodili natura alienum: qui viſo a ſe homine ſtatim illachry
 mat: eundēq; mox deuorat. Hinc crocodilli lachrymę: tanq̄ fi
 cte, deuittandęq; nominātur. Tibi quā optime quadrat: quod de
 fiſto falſoq; amico ſcriptū eſt ab Horatio. Hic niger eſt, hūc tu
 romane caueto. Sed quid Horatiū, p̄fero? tametſi ab Hierony
 mo & doctus & acutus appellatur: quū, ſub ouina pelle cauendos
 lupos præcipiat redemptor ille noſter, qui ſolus eſt non tam te
 num quā cordiū perſcrutator. Piſcaris tu quidē in aere: in mariq;
 venaris: ſi ex palinodia exorare reconciliationem cređas. Prius
 teſtudo leporē curſu præuertet: curruſq; bouē trahet: quā hoc vlt̄
 a me vel a Fernādo impetres. Semel ſtateram tranſiſti. Nō eſt
 amplius hyrūdo ſub teſtū admittēda. Inimico reconciliato aut
 raro aut nūquā fidas. Imputādū eſt piſci ſi rediens ad euafum ſe
 mel hamū deſphendaſ. Stultū ē dicere nō putarā. Fruſtra neptus
 nū inuocat, qui ſecūdum patit̄ naufragiū. Veter ē pelliculā haud
 facile exuit, qui iādū fraudibus occalluit. Nonne omnia tā ciuili
 lia quā pōtificia iura, p̄clamāt, eū ſemp malū fore: quē ſemel ma
 lum fuiſſe cōſtititit; eodē præſertim mali genere. Nos neq; au

Epistolarum Adagia. III.

stetos admodū; neq; inexorabiles areopagitas dixeris. An nescis malo nodo malū cuneū querendum esse? Si tibi machera est: & nobis vrbina: sua est & formicis ira. Si a fronte a tergoq; diligētius considerasses in eadē ppria ac puppi remū duxisses: ab ouo q; ad malay; q; aheneus inter nos murus stetisses. Te vt euitem⁹ anam dedisti: fenestramq; aperuisti. Capra gladiū quo maclare tur adinuenit. Faber quas fecit compedes ipse gestat. In expuētē recidit qđ in cœlū expuit. Suo forex indicio perijt. Potes tur: qui mali fontem reperisti: tuoq; iumēto accersisti: cum ouidia: na phyllide nō immerito cōqueri. Heu patior te! vulnera facta meis. Proprio ligone seipm pcutere vinetaq; sua cedere: ac in factā a se foueā decidere: q̄ imprudēs incautūq; sit vel lippis atq; tōsoribus notū est. Esto in pristinā nostrā necessitudinem recipiaris: dic sodes: dic inquā: cui nā vsui esse possis: in te presertim literaria: ei nemp cui & canis in balneo. Quid graculo cū fidib⁹. Quid asino cū lyra: quid sui cū amaracino: vide quanti te faciamus: vel laudentem vel vltuperantē. Vīno vendibili haud opus est suspēsa hedera. Canis qui plurimū latrat praro mordet. Qui ex seipsis depēdent: & tibi & tui simillimis laqueum mādāt: mediuq; vnguēq; ostēdūt. Non elephas culicē, nec dētati edētulos curant. Puerile est fulgur ex vitro metuere. Vale.

Argumentum Epistolæ. III.

Quod Aeneis non ab omnibus intelligatur: dubiam habēs cum Illiade palmam,

Contra fluminis tractum ad niterer (suauissime Deli) si te minimo puocarē: essemq; Icaro: ac Phætonte; ne dī cā gigātib⁹ audacior: Si te qui emūctas purgatasq; nares habeas naso suspenderē. Nō cuiusq; est nasū habere: nec Corinthū petere. Sed sapius holitor valde oportuna loquit. Latet & sapius sordido in pāno sapiētia. Nō sum ego neq; Harpocrates: neq; Angerona: quorū alter ab Aegyptijs: altera ab Romāis obligato: ob signatoq; ore depingebat: ad silēriū videlicet iudicādū. Vñ vice puerbij a Iuuenale vsurpat. Digito cōpescere labellū. Nescis dētē esse linguæ claustrū: ne aut tāq; cicada obstrepat: aut rana seriphia obmutescat. Tātāl⁹ ob garrulitatē ad iferos est detrus⁹. Amyclæ autē tacēdo pierē. Oib⁹ in rebus (teste philosopho) dānāda est defectio. Ne simus ex his de quib⁹ dicit Horatius. Dū vitāt stulti vitia in cōtraria currūt. Cui astipulā & Neotericū illud adagiū haud q̄q; aspndū. Incidit in scylam cupiens vitare charybdim, Seu mauis & aliud: Incidit in

P. Fausti Andrelini.

prunas cupiens vitare parellam. Nō ab re Flacc⁹ iquit. Est mod⁹ in rebus; sūt certi deniq; fines. Quos vltra citraq; nequit cōsistere rectum. Quare vt est apud homerū Circe Vlylsem adinonebat Extra vndā & fumū longe cōpelle carinā. Qui vero errantem in tuctur; neq; mutire quicq̄ audeat; ac si oleum in ore ferat; nō tam in culpa est; q̄ si ille idē aberaret. Sicuti apud Atheniēses piacu lū erat; errātī viā non monstrare; ita & monstranti non credere. Ne superciliū corruges; si Cato in Catonē inciderit; ac tecū ex plaustro loquar. Nec remulco; sed plena vtar velificatione. Audiēdus semp ē cui vt Lacedæmonio Apolini quatuor insunt aures. Bos lassus fortius (vt refert Hieronim⁹) pedē figit in quē iu uēcus ceu Dathes in Entellū ꝑcūbit. Quorsum hęc vt intelligas in Aeneide: quā tu ꝑpe diē es aggressurus; agnū natitare; leonē q; submergi; neq; in eā reperiri quod pueri clamitāt; sese in faba reperisse in Vergiliana nuce; quo altior nucleus absconditur. eo ignotior medulla latitat; nec eā quiuis sus penetrat. Aeneidos ego glaciē Parrhisijs abscondi foreq; aperui; nec semel coactus sū caput scabere; viu osq; ac crudos vngues arrodere. Non eim̄ mihi; neq; intus canebā. Nimirū circulū absoluit atq; oim̄ punctum refert; qui Gordij nodos in Aeneide veluti Alexander gladio dissoluat; q; quis sec⁹ cēceat cornicū oculos cōfixerit. Habet vet gilius cū Homero dubiā (vt satyricus testat) faciētia carminia pal mā. Vrsina lingua ita Aeneida effigiauit vt instar mūdi (auctore Macrobio) constructa videatur. Nā vti mundus; ita & Aeneis rerū diuersitate cōcinatur. S Crassi grauitatē; Crispi breuitatem. Frontonis siccitatē; Ciceronis copiā; Plini; Symmachi; pinguedinē; ac floriditatē. Si deniq; riuī lenitatem; torrētisq; ipetum requiras in vna tantū Aeneide comperies quę quidem vna est in oibus; & oia in vna. Despumatur illius vindemia ex varijs hinc inde racemis vndecim annos selecta; eoq; ꝑlo exp̄ssa; quale antea latini degustarāt nunq̄. Defœcatur & in ea vinū oim̄ palato am brosia nectareq; suauius. Vix incœptę a Vergilio æneidos tāta fuit fama vt Sextus Propertius ꝑdicare non dubitauerit.

Credite Romani scriptores; Credite Graij;

Nescio quid maius nascitur Illiade.

Cui Ouidius astipulatur scribēs. Et ꝑfugū Aenean altę primordia Romę. Quo nullū latio clarius extat op⁹ Maro ad augustū rescripsit de Aenea suo tātā qdē rē inchoatā eē; vt pene mentis vicio defecisse videretur Papinius Vergili; Simia non erubuit I hebaida duodecim a se annos elucubrātā hīc eversibus alloq̄

Epistolarum Adagia. III.

Nec tu diuinam æneida tēta. Sed lōge sequere & vestigia semp
adora. Alexander Romanus Imperator dormitur⁹ iubebat sēp
ceruicali Vergiliū supponi: sicut & Homerū Alexander Mace
donū rex: ille vt ad æneē: hic vt ad achillis typū sese figeret Ver
gili⁹ nullius expers disciplinē neq; laude (vt iquit Macrobi⁹) ex
tollitur: neq; vituperio deprimitur: quē augustinus scribit ppter
ea a puulis legi: vt videlicet poeta oīm pclarissim⁹ atq; optim⁹
teneris annis ebiba: nec ita facile obliuione oboleri queat. Ca
ue igit ne illotis pedibus tā diuinā interptationē attentes: sis &
caput absq; lingua: pedariāq; sententiā sequaris neue canis ex nilo
bibas. Caue iquā ne remis velis q; nauiges: & sero phrix sapias.
Ardea in cassum aquā culpat. V tere vsurpato ab Aug. Cēsare p
uērbio σπεῖδε βραδέως. Id est festina lēte: nā vt Catōi pla
cet: sat cito si sat bñ. A seipō fallit: q; sibi est aut Suffen⁹: aut Me
uius. Sese aut fallere nihil est neq; vani⁹ neq; pnciosius. Vale.

Argumentum Epistolæ. III.

Non esse antiquatis: obliteratisq; verbis vtendum.

Oleo in immēsūm q; haftenus ad parietē: seu potius ad
mortuū verba fecerim: q; sis asinus stramen pluris fa
ciēs q; aurū. Eteñ mētis inops est: qui sanctū cani det &
ante suē rosas: margaritasq; dispgat. Si cogitassem nihil tētib⁹
trahere nuq̄ certe pssissem: quā cogor in p̄sentia pollicē verte
re. Surdo asello narrata est fabella. quū doleas: qua tu ad rubricā
lęuigareris attuli. Quid igitur loquēdi sartagine abuteris: ac me
cum quasi cū matre Euandri sermocinaris: vetus tãcidūq; lardū
sapit: qui verba multis iam sæculis obliterata & a sequēti demū
ætate exauctorata reuocare in lucē studeat: semperq; in ore ha
beat: aut venosum Accium: aut vetu osūm Pacuuium. Quēad
modū & is qui p fursureo pane apludā: pro foetido vino flocces
vsurpabat. Et ip̄erator Hadrianus adeo vetustatis amator: vt
Ciceroni Catonē: Vergilio Ennium: Sallustio Cæcilium p̄tuler
it: eadēq; iactatione de Homero ac Platone iudicauerit. Quo
ties quoties admonui vt & atticis Gellij notis inuigilares: &
in Mactebij apud Vectiū symposio cōiuiareris illic si p̄ceptorē
nō austris immisisses: audiuisset vtiq; viuēdū esse moribus p̄ter
tis: q; honesti: q; sobrii: q; modesti: fuerint p̄sentibus autē verbis
loquēdū. Audiuisset & C. Cēsare a toto cætu summo plausu ex
ceptū: qui primo de genealogia libro scriptū reliquit: isolēs atq;
ifrequēs verbū tāq; scopulū euitā dū eē. Nisi vsu renascat: penes
quē vis est (vt testat Horatius) & norma loq̄ndi. Saltantē came-

lū facit; q̄ antiquā recētioribus ruditatē ostētet. Infœcūdi quip̄
pe ingenij est p̄mōst rātē: q̄q̄ illi debet plurimum: nō excedere.
Haud īmerito posteri & de deo & de natura cōquerēt: sī qđ ma
iores; vel labore; vel īdustria excogitarūt nō possēt & minores il
lud idē & melius fortassis cōperire dūmodo ea rerū curiositate
exagitarēt: ad quā p̄fisci neruos oēs intēderūt. Nō alijs nec pluri
bus certe mēbris: quā & nos sum⁹ cōpacti erāt: neq; ingenio ne
potibus p̄staret nisi p̄ grauitate ignauia p̄ cōtēplatiōe torpes
do, p̄ vigilia somn⁹ obreperet. Quo iunior eo sane p̄spiciator.
Es tu me herde senex bis puer. Immo semp̄ puer. Non addā am
plius: ne verbū quidem vnū. In experti est agricolæ annosam ar
borem transplantare. Quis funem in puteum demittat sciētēq;
deiectum extrahat: Duræ cerulci parāda est securis. Vale.

Argumentum Epistolæ. V.

Non habendum esse cum fœmina commercium.

Freor mi Frācisce ne aquā in cribrū iugerā bouēq;
ad ceroma mittā: q. s. ad corpus scribā absq; pectore
Quippe q̄ sis vel pistillo retusior; vel betho aere cras
sior. Nōne iure cēsendus es Horestę, Labeoneq; isa
nior: Nōne exclamare libet Satyricū illud. O medici mediam p̄
tū dite venā: cum meretricia voragine vsq; a deo immergaris, vt
ide ebullias nūq̄: Cur Anticyrā non aduolas; vt illic Hellebro
cerebrū expurges? Ita naso decidat, dū te aceto, abluēdūq; hul
cus ad viuū attigam. Qui quod non debet agit, qđ nō vult ad in
uenit. Nescis insane nescis fœminam amplecti nihil aliud omni
no eē, quā aut humanū deuorare, aut diaboli viscaris intricari:
auē in sinu ignē quo exuraris deferre? Virū ei ac mulierē rāquā ī
gnē paleāq; nūquā ī sufflare cacodēmō cessat, donec & accēdat
& īflāmet. Muliebre cōmerciū æque p̄fecto, atq; igniuoma chī
mēra euitādū est. Sēp flāma fumo est p̄xima. Stipula quū p̄xi
mat statim ignē incēdit, oleūq; flāmis adiicit. Quoties fœmiam
adis existimes te infemi (vt ait Hieronimus) ianuam ingredi, sa
thanāq; sagitta penetrari Fœmina siquidē fuit ab initio pecca
ti aucupatrix: eritq; sī p̄ īexhaustus malorū fomes qđ non igno
rās Origenes fœminā inquit esse peccati caput: diaboli arma: pa
radisi expulsionē delicti matrē antique legis corruptionē. Nul
lū extat ī fœmina mēbrū qđ vel avaritiā: vel latrocinū: vel p̄dis
tionē, vel ingluuiā: vel luxuriā hoies brutificātē; non redoleat.
Pro quibus explēdis quid contra ius, fasq; p̄petrauerit tū maior
tū, tū minorū exemplorū a deo latus ē cāp⁹: vt satius sit tacere: q̄

Epistolarum Adagia. V.

pauca dicere. Nūq̄ alta excogitabit qui fœminarū ac cessib⁹ ge
 stiat. Scortū si vt cepisti, cōsectaberis; ex plumoso stat im glaber
 fies; viuāq; ad cutē tōdeberis. Illd̄ eñ vt nō inscite a Plauto scri
 bīf mare ē: vt est; qđ des; deuorat: nūq̄ abūdat; imo mare nō est
 mare; sed meretrix mare ē acerrimū. Aethiopē dealbat q̄ fœmi
 nā collaudat. Bonā vel nullā vī phœnice rariorē cōperies. Ecqđ
 demū coitus ē: nisi viriū eneruatio: & vt hippocrates p̄didit les
 uis quidā morbus comitialis: Quapp̄ interrogatus Pythagoras
 qm̄ cōcumbendū esset: cū te ip̄o respondit infirmior fieri volueris.
 Vulgatū est & apđ gr̄cos adagiū de milesijs: qui luxu; neq̄tiaq;
 diffuētes oē virilitatis robur p̄diderāt *παραποτρως αναλ
 κίμοι μιθησιο*; .i. milesij quōdā fortes; ac si euiratos; effœmi
 natosq; dicerēt. Cur igit̄ porc⁹ ex epicuri grege luto inuolueris.
 Cur latine stercore depasceris: Cur sentinæ sordes imblbis: Cur
 fardanapali i cētuius ad libidinē plumis obdormitas; stertisq; qui
 ta dū linea tangit̄ vmbra: Nonne in mentē venit Epictetus ille
 phūs: qui interrogāti Hadriano imperatori quidnā amor esset:
 respōdisse fert. Ociosi pectoris molestia; i puero pudor; in virgi
 ne rubor; i fœmina furor; in iuueue ardor; in sene risus i derisore
 dilicti nequitia. An ignoras luxuriā leonino capite serpentinaq;
 cauda depingui: qm̄ voluptati soror ē tristicies; & pœnitētia m̄
 rorq; comites subsequūtur. Facile syrenū cant⁹ p̄terit q̄ vlyssē
 agat. Veneris stimulos diffrīges; si ociū fugias; studiū frequētes
 contēplatione rapiaris; ab imodico cibo vinoq; abstineas. Ocio
 sa quippe mens p̄ illicitas sēpi⁹ cogitationes euagat̄; a quib⁹ ab
 est semp̄ sublimiū rerū meditatio. A comico isuper poeta doce
 ris; sine cerere & baccho venerē frigescere: quia vt Hieronymi
 verbis vtat Proxima sunt ori genitalia. Vinū i quo (teste Ap̄o)
 luxuria ē ebrietatis igestusq; origo fuit. Noe primo repto a se vi
 no iebriatū; & demū a filio derisū cōstat. Loth etiā patrē cū filia
 inebriassent ad incestū atq; infandū cōcubitū illexerunt: Vt ho
 mini cicuta venenū est; ita & vinū. Sicut scribit. Aristoteles ad
 Alexandrū. Nec iniuria Anacharsis retulit vitē vuas tris produ
 cere: vnā .s. voluptatis; alterā ebrietatis. terciā contumeliarū. Re
 tulit & Aesopus primā craterā ad sitim; scđam ad hilaritatē; ter
 tiam ad voluptatem; quartā ad infaniā pertinere. Dido Vergi
 liana exoptat in mensa Bacchū leticiæ datorē: q̄ & ali⁹ sit furo
 ris minister; qui Alexandrū illū magnū impulit ad interimendū
 cōiuuam: quē proximiorē chariorēq; habebat: necnon ad diruē
 dam Persepolim conspicuum totius orientis capnt. Lōge plura

P. Fausti Andrelini

dicerē nisi hac de re vberius scripsissem eo in opere; qđ de do-
mesticis externisq; cōtulijs iscribit. Vt igit receptui canā: sūma
timq; cū Hieronymo concludā: non tam ethnei ignes Vulcania
tell⁹: nō veseuus & Olymp⁹ tantis ardorib⁹ estuant; vt iuueniles
medullæ vino plenæ & dapibus inflānatæ. Vale & memineris
luxuriosam iuuen tam; senilem poenitentiam.

Argumentum Epistolæ. VI.

Temporis iactura nihil esse neq; pñciosi⁹: neq; detestabilius.

Icuti & assentari nescio; ita & mentiri nō possum; si vel
illud vel hoc possem; neq; in te neq; in alios certe abuti
vellem Domitianum videlicet imitatus; agnitos postre-
mo a se adultores reijciētem & Epaminondam ne io-
co quidem mentientem. Assentari parasiticum est; mentiri vero
in quod grauiter apud persas aī aduertebañ aut fraudulentū aut
iriforiū. Socrates qui prim⁹ moralē Philosophiā ex cælo in ter-
ram deduxit, nefas esse arbitrañ aut veritatē occulere; aut mē
daciū cōcedere. Ne a fellus in pungentē recalcitres errantēq; in
viā ducētī æque grās ac terrestri deo agas. Homo nāq; homini
deus est. Ytar autē laconica dicēdi breuitate vt intelligas posse
me & angusta copiose (a verbo absit inuidia) & copiosa strictim
differere. Non possum nō succēdere; te natū esse vt tm̄ nūer⁹ sis
ac fruges absumas; brutūq; referas nō hoīem nec certe videas
nisi solū qđ adest quodq; pñs est; vt i bestia rationis expers qua
qui abutitur; is est iure inter pecora cōnumerandus. Si sisyphi
saxū reuolueres; nō ita sineres iuuetā in ventum abire. Nec effes
Pythagoræ oblitus p̄cipiētis duo tpa esse q̄ maxime consideran-
da: mane scilicet & vespērā. Ob id aiebat Cato reddēdā eē ocij
rationē. Scribit & idē cui Cicero astipulañ; Pub. Scipionē africa-
num nūq̄ min⁹ solū fuisse; quā cū sol⁹: nec min⁹ ociosum quā cū
ociosus eēt. Ociū quippe; absq; literis; mors est inquit Seneca:
ac viui hoīs sepultura. Antoni⁹ Pius insequētis tēporis adeo ha-
bēdā rationē ducebat; vt a minimo quoq; sciscitareñ; quidnam
de se dicerē; mēdās quæ bene rephensa erant. Tēporis iactu-
ra nihil est; neq; perniciosius neq; detestabilius. Lucro apponi-
tur quicqđ vel die vel nocte elaboratur. Solon vnus ex septem
sapientibus dicere solebat se quottidie aliqd addiscentē cōfene-
scere Plato ita libros affectabat vt rex Diō suis diceret Aristip-
pus semp pecunias petit; Plato sp̄ libros. Ingrediens lectū Ari-
stoteles plūbeā manu pilā sumebat q̄ cū in subiectū vas pneum
decideret dormiētē ad studium excitaret. Cleātes puteorum

Epistolarum Adagia. VI

aquas hauriebat; noctuq; hortos irrigabat; vt inter diu cōmodi⁹ posset in studiū phie incūbere. Vñ vulgo φρεαυθλησ. id est hortorū irrigator cognominatus est. Apelles picturę venustate insignis nunq̄ tam occupatā diem egit; quin artis lineā duceret Quod & in prouerbiū cessit nulla dies sine linea. Plinius perire omne tēpus arbitrabatur; qđ literis nō impitiretur. Tanta illi erat tēporis parsimonia; vt quū lector quēdā pperā enūtiata reperij set; dixerit ea interpellatione se amplius decem versus pdidisset Origene neq; cibum sumebat absq; erudita lectione neq; man⁹ habuit vnq̄ pugillari vacuas. Sēp meditabatur Hieronym⁹ qđ ad dei tabernaculum offerret. Augustinus Hieronymum obnixē orat; vt se nō tan quā in scripturarū cāpo ludētem; sed in montibus anhelantē adiuuet; qui quīs & senex & episcop⁹ esset; tñ paratus erat vt ipse inquit a puero nondū anniculo edoceri. Taceo nūerosam exēplorū sylvā; ne ea composito coegisse in vnum vider ad inanē potius ostētatōnē q̄ ad legitimā tui & admonitiōnē & rephēsiōnem. Vt pterita vnda relabi nequit; ita nec elapsū tēpus reparari. Secūda currus rota; tametsi eodē in temone nunquā tñ pōt primā attingere Ad qđ alludēs Persius sic ait in igna vū ad meridiē vsq; stertētē. Nā quāuis ppe te; quāuis temōe sub vno. Vertētē sese frustra sectabere chātū. Cū rota posterior curras & in axe secūdo. Arbitraris forsitan semp imberbes te malas habiturū. O quātū est in rebus inane si mortales eodē ī statu vsq; quaq; pmanerēt; frustra igitur hoīem; & cato bullā; & Seneca vas quassum fragileq; iactatu nūcupasset frustra Manilius cecinisset Nascentes morimur; finisq; ab origine pendet. Frustra senex ille idumē⁹ exclamaret sese sicut fœnū aruisse. Quorsū idē defleret hoīm quasi florē egredi; cōteri; ac velut vmbra aufugere? Quorsum antiquitas genio flores offerebat; nisi vt essent quam ocysimē vitę nō inmemor q; flos mane virescens & ante vesperā arescens humanę vitę typū imaginēq; prę se ferat. Nemo nostrū est mane; qui (vt refert Seneca) pridie fuerit; quū fluminum more rapiamur interq; loquēdū imutemur. quēadmodū fluctus fluctū sic & dies diē trudit. Vnde fit vt nō ab re Flaccus dixerit Singula de nobis anni prædantur euntes. Quid plura si longissimam nostrā vitam cum æternitate conferas in eadem pene breuitate erit; qua bestiolæ quēdā sunt quas Aristoteles Ciceroq; cōmemorant apud flumē ab Europa pontū influens vno eoq; diē & nascētes & morientes. O q̄ verissimum est Horati j carmē. Vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam. Multa

P. Fausti Andrelini

siquidem inter os & offam multa inter manū & mētū: multa inter calicē & suprema labia accidere possunt. Sicuti Arceo Antinoos; ac Chalcāti euenisse legitur; vt obiter Andragorā Cornelii Senectiōne Cæsares duos. Aulū Pōpeiū; Luciū vallā; Iulium Medicū Appiū Sāseiū; Anacreontem poetē repētino inopinō; fato oppressos centifescā. Ista & id genus alia pēsitabis: si tibi occurrerit Ouidianū hoc distichō. Dum vires anniq; inunt tolerare labores. Sic vobis nullū tēpus abit iners. Prępares senectuti nō iniussum a Platone viaticū; nulliq; casui obnoxiiū; vt quo te conferas; illud tecū tāq; securus Bias de portes. Inexhaustum inde fessumq; Herculé imiteris qui in ea qua tu es adolefcētia voluptuarias oēs illecebras abdicauit seq; vni tñ virtuti addixit: q; voluptas momētanea sit vt voluit Plato) malorum esca. Virtus aut̄ eterna laborū merces Neq; Achillem aspemandum putes: q; breuē (vt est apud Homerum) vitā maluit cum gloria q̄ longissimā absq; gloria. Semp̄ Catonē prę oculis habeas: quā affirmat Cicero ita ad extremā vsq; senectutem vixisse: vt se frustra natū non existimaret. Vale.

Argumentum Epistolæ. VII.

Quod pueri ab optimo præceptore candidis tum literis; tum moribus sunt inbuendi.

Pero certe pilā fore meā Francisce amātissime: si neq; tu sis rubro arefacto perfractor: neq; ego aselluz male parentē i rupes protriseris. Adhuc hastā nō abijcio nec harenæ cedo: in quā quū tecū digladiaturus descenderim: haud in retiariū (si sapias) ferula depugnabis: sed digitū exeres: hērbāq; (ni fallor) porriges: neq; rurnū pudebit enē manu cecidisse: immo toto audiēte theatro exclamabis. Tua est Fauste Lauinia cōiūx. Costas ferro min⁹ trāsadigā: vt te demū pœnitētē ituear: neq; p̄ceptoris monita veluti aquā mortario cōtūdetē. Quis nō mare cœlo commisceat: vt eādē cātilenā recinā: quū tu vix pubescēs studeas quotidie: nūc hoc: nūc illud scortū demolere vt salax ille iuuenis: a Catone Cēsorio redargut⁹: q; sep̄ fornicē inhabitaret & qđ inigore aio est ferēdū: a pedagogo nō mō nō rēphēdaris: sed tota ipune suburra p̄mittatis sparsisse oculos. Ambo certe digni estis q ad arcopagū citemini: cui nisi vtriusq; vitę ratio cōprobeſ: haud mediocrē vt par est pœnā luetis. Nō ita p̄fecto lasciuites: si fuisses ab eo: vt decuit hęc edoctus: iccirco puerū p̄textā indui: vt ex purpure rubore igenuitatis pudore regat⁹: cordisq; figurā in bulla ante illius pect⁹ annecti: vt eā ispi

Epistolarum Adagia. VII.

ciens demū se hoīem cogitet si corde p̄stiterit. Sūpta autē, virili
toga ampli⁹ non oportere nucib⁹ ludere: nec a senis latere quo-
ad possit & liceat vñq̄ discedere: sicuti & Alcibiades a Socrate,
& Cicero a Scæuola aut raro aut nūquā abscesserūt, vt verū esse
videatur: quod a Salyrico poeta conscriptū est. Quēdā cum pri-
ma refecētur crimina barba. Alia vīta alia dieta, alij dies aliā vī-
tam, aliosq; mores postulat. Non eadem est ætas non mēs. Paul⁹
Christi Apostolus, quū esset admodum paruulus, omnia vt par-
uulus & loquebat, & agebat, demū vir affect⁹ omnino paruulū
euacuauit: vetusq; fermentum expurgauit. Præceptor qui non
tam literis quā morib⁹ insignitur: est cum ab alijs tum a te potis-
simum eligendus. Oportet enim puerum (si Aristoteli est creden-
dum) perinde a pædago atq; cupiditatē a ratione gubernari.
Natura tenacissima est eorum, quę rudibus ais perceperit: iuxta
Flacci carmen. Quo semel est imbuta recens seruabit odorem
testa diu. Verum deteriora vsq; adeo tenacius inherent: vt elui
possint nūq̄. Quando facilius bonum in peius: quā in bonū. vicia
conuertatur. Spartani ciuium suōrum oculos a contemplanda
Asiatica Ionicaq; luxuria retraxerunt: quū aliquāto faciliorem
virtutis ad luxuriā: quā luxurię ad virtutē transitū viderēt. Leo-
nidas pædagogus Alexandrū Philippi Macedonum regis filiū
vicijs quibusdā imbuit, quæ robustum & magnum quoq; regem
sunt p̄secuta. Neq; Aristoteles, cui ille p̄sca c̄peram dabat po-
tuit vicium extirpare a puerili institutione imbibitum adeo a te-
neris (vt inquit Vergilius:) assuescere multum est. Plato cū quen-
dam alea ludentē redarguisset: ille autē diceret: quē puo Plato
rephendis? At non paruū est (respondit) consuetudo. Quis Pla-
tonem non audiat: in libro de sanctitate admonentem ī primis
iuuenum curam suscipiendam esse: vt quā optimi viri fiāt: quem
admodum bonum agrī cultorem teneriores primū plantas cu-
rare decet: ac alijs deinceps prouidere. Si scholæ literis profes-
sent: moribus autē obessent: potior videtur Quintiliano bene vi-
uendi ratio: quā vel optime sciendi. Plura quidem scire: at bene
beateq; viuere summā esse laudem affirmat Augustinus: si face-
re vtrūq; non possis, longe melius esse lñ viuere: quā plura scire
Percunctante quopiā: quēnā pueris discenda forent hęc inquit
Agasilus quib⁹ viri vsuri sunt. Sed quū Horatius memorię p̄di-
dit neminē absq; vicijs nasci: optimūq; esse qui minimis vrgeat
Præceptoris virtutes nō vicia sunt imitāda: sicuti Romæ apher
quidā: qui præceptoris alioqui eruditissimi, se omnino æmulum

P. Fausti Andrelini

putabat: si eius lingue stridorem & oris tantū vicia exprimeret. Neq; vicij esse ait Hieronymus hoīem vnū laudare in alijs & in alijs accusare. Extolit in Tertuliano īgeniū: sed hēresim dānat. In Origene mīratur scripturarum scientiam, non tū recipit dogmatū falsitatē: In Didymo: & memoriam; & super trinitate fidei puritatem p̄dicat In ceteris; quę Origeni male credidit; ab eo se retrahit Quēadmodū doctus p̄ceptor ambobus (vt aiūt) brachijs strictim est amplectendus; ita & indoct⁹ manibus pedibusq; reiiciendus. Nemo nō esurit, qui cum famelico degat. Ex imperita officina; nō nisi expers artifex exit. Mali corui malū ouū nascitur Mala arbor haud bonos fructus pit. Alcibiades pugno magistrum percussit, qui se non itelligere Homerum fatebatur adiuitq; alium Homeri non ignarum. Alexandro magno impēsius adhæreas; dicere solito; se a Philippo patre viuendi ab Aristotele vero p̄ceptore bene viuēdi rationem & causam esse affectum. Philippus epistolam ad Aristotolē scripsit, qua dijs gratias agebat q̄ sibi cōtigisset Aristotelis temporibus Alexandrū nasci. Hoc etiam de Socrate fecisse Platonem constat. Iure igitur cecinit Iuuenalis. Dij maiorum vmbri tenuem & sine pondere terram. Spirantesq; crocos; & in vrna perpetuum ver. Qui p̄ceptorem sancti voluere parentis Esse loco. Dedi absynthiū melle (vt sentis) conditum, dulcia vermes nutriunt. Amara vero aut expellunt, aut enecant.

Vale

Argumentum Epistolę. VIII.

Labores ocio anteponeudos

St mihi sane q̄ difficillimū Philippo; omniū quos terra sustinet ignauissime; aut aruncam aut venusinā in te satyrā nō scriberei Qui in vtrāq; aurē; ac vtrūq; in oculū ceu vitul⁹ marīn⁹ ita obdormites, vt a somno ipso videris eo ramo quassatus quo vergilianus palinurus soporatus depressoq; est; nec a graui isto lethargo queas; neq; a me neq; ab alio excitari. Quis aqua calidissima abluaris; voceq; stentorea, iterū atq; iterū conclamiteris. Gliris somno turgescis Q̄ dubiæ cœnę affuescas. Aesopi patina soporē irritat. Ad naturæ necessitatē somno est indulgendū; quod ampli⁹ est ad inertiam, p̄niciē q; est. Ad diē vitæ; quod somno demit. Nā dū aliquid vt ait. M. Varro mussitam⁹ plurib⁹ certe horis viuimus. Audi qd̄ de sōno vt alios interim cōticescam; dicat Ouidius. Stulte quid est somnus; gelidæ nisi mortis imago. Longa quiescēdi temopra fata dabunt. Disce & a Plinio gallos excitādis in opera mortalibus;

Epistolarum Adagia. IX.

rumpendog; somno esse a natura genitos cum sole cubitū euntes. Quinta; castrensi vigilia ad curam laboremq; reuocantes. Nec solis ortum incautis pauētes obrepere. Agefilaus lacedæmoniorū rex somno eo: vt refert Plutarchus; vtebat; nō qui imperaret; sed cui a rebus gerēdie imperaretur. Alexāder magn⁹ dicere solebat duabus se potissimū causis mortalitatem fragilitatēq; humanā intelligere; somno scilicet & coitu; quas sola naturæ infirmitas pareret. Studio aduersatur somnus. Illud elucubrationis ē hoc autē aut laxationis aut desidiæ. Simul flare sobereq; difficile est. Nasturtium quo persæpro somno vtebantur nō papauer tibi est edendū; ne eorum similis efficiare; qui & ocii laboribus; & rubiginem splendori prestare putāt. Si tuis tepingo coloribus mihi tū isthic neq; feritur neq; metitur; nolo tibi esse nec tutor nec patron⁹. Sed ne a more Horatiano sim alienus; Alba linea omnem vitæ colorē exequo. Satyricorū partes sūt; ne sibi quidē ipis parcere; vt demum in alios tutius liberiusq; inuehantur; tuto linguam cōtra cæteros stringit; qui anteriore sese mātica intueatur. Est enim scænico non indignū; si Clodius accuset mœchos; Catilina Cethegū In tabulam sylloæ si dicant discipuli tres. Et de virtute locuti clunem agitent. Nemo nō nouit Ciceronianum in Salustium morsum; debere omni vicio carere; qui in alium sit parat⁹ dicere. Ecquid demum inertia est; nisi nascens in latebris langor; ex ocio torporeq; proueniens que quidem ab Atheniensibus non aliter in forum q̄ delictū aliquod protrahebatur; vt ad laborē industriamq; excitaretur. Tibi aurem quidē vellico; cæterū Penelopes telam retexo. Quum tu cuculo; lacerta; lupo ceruario; ac curione sis obliuiosior adeo mētē habes cimmerijs tenebris attriorem. Nō forsan culmosex cutiā in eos; qui albis affectāt equis præcedere. Quiq; tuo ipsius exemplo deterreantur ab huiuscemodi inertia. Optimum est; aliena bene vti infania. Iuxta carmen illud vulgi sermone protritū. Fœlix quem faciunt aliena pericula cautum. Vale.

Argumentum Epistolæ. IX.

Quideo Epistolas scribat adagijs scatentes quia paucis magna & moralia complectuntur.

Modū Andream in scirpo quæris; & apinas; tricasq; inuestigas; cum a me petis; cur Epistolas scribā vndiq; ad agijs scatentes; vixq; ab Apolline intelligibiles. Iuxta epigrammaticum illud. Non auctore tuis opus est; sed Apolline verbis. Filium dirumpam mansumq; in os inferam.

P. Fausti Andrelini

Posteaq̄ māme lallare: & bubas atq; papas infantilliter balbutire
nō desinis. Ne scilicet videaris aquā ex pumice aut ab asino la-
nā postulare linūq; lino connectere: & ab eo velle nādi modum
ediscere: qui nūquā vel cortice vel vesica natauerit. Ego (vt sci-
as) nō consulto scribēdi stilū obscuro: vt tenebras iudicibus offū-
dā: sicut & Nigidi⁹ figulus: & Heraclitus Ephesius de industria
fecere. Ille vulgo culpato⁹ est: hic Scotinos cognominato⁹: ob im-
modicā s. quā affectauit intelligēdi cæcitatē. Sed ne claudī mos-
re pilam tenere censear: tentādā esse orbitā duxi: nulli hactenus
p̄tritā: qua me quoq; possim. Tollere humo victorq; virū vos
litare per ora. Ingenerosum est: ait Seneca sapere solum ex
cōmētario, Nullū certe p̄xiuum sequor vel pessimum vel opti-
mum: ducē me ipsum habeo. Publicam viā perambulat: vel oc-
catus Phyneus: non vtēdū est aliorū filo nam crambre bis po-
sita: vt gr̄corū parœmia fertur: mors est. Si non detur cacumen
ascēdere: laus erit radici non adhæsisse. In magnis (vt iquit Pro-
perius) & voluisse fat est. Quid vtilius habes puerbijs: quē suc-
cosa breuitate vberiorē sensum: moralēq; disciplinā cōplectun-
tur? Prout agit & Solomon: quem refert Hieronymus adagijs
vitę instituta composuisse. Ille vna: ego alia incedo via. Prouer-
bia talpis tenebricosa lyncibus p̄spicua. Nihil est Dædalo inuū
nihil decocto inexpertum: nihil Alchimenidi impenetrabile.
Sagax canis latentem feram odorat. Debet oratio: qua & stoici
vtebātur tāquā punctū esse: cui nec addi quicquā: nec diminuī
queat: quo ludat extra omnē aliorū aleam. Non inficior Cicero-
nis ingeniū Romano imperio par fuisse: latinæq; facundię po-
tœrium p̄tulisse: tñ a caluo attrito: a Bruto e lumbis vt pote su-
peruacaneus enervatusq; nūcupatur. Nonne āgustum est legis
scriptū: interpretatio aut latissima: Palmā obtinet: qui mare con-
cha includit Cæterum discipulus haud quaquā improbandus est:
qui quod ignorat sciscitetur: p̄ferens aliena verecunde discere
(vt facere Plato consueuerat) quā sua ipudēter igerere. Ne Hie-
ronymus cum stomacho loquat: scire quod nescias. Acum inue-
nit: qui acum querit: vlam qui nescit qua deueniat ad mare eum
oportet amnem querere comitē sibi Quisquis manib⁹ pedibusq;
admittit veritatē in profundo (vt voluit Heraclit⁹) demersam
indagare necesse est doctorē: vti Sybilla Phœbeo numine desti-
tuta: museum interroget: neq; indocto se committat. Nā si cæcus
cæcum duxit: ambo in foueam deciderint. Rara p̄fecto aut est:
eum fieri magistrū. qui nūquā manā ferulæ subduxerit. Tam & si

Epigrammata.

Māius Senator. L. Apuleius Syllarion Statuarius & diuus quo
q; Augustinus insignes doctore nullo fuerunt. Ver nōvna hyrū
do; nec æstatem calidus vnus dies efficit. Vale.

FINIS.

Fausti Poetæ Regij Carmen in obitum Guidonis Rupefortis
Franciæ Cancellarij nunq̄ satis laudati.

Corruit heu vulso fortis munimine rupes:
Qua sedes Clarij stabat amœna chori.
Gratam iterum toto sedem quæssuit in orbe:
Nec compos voti est musa nouena sul.
Alta igitur raptū sequitur super astra Guidonem:
Hinc cæca; extincto lumine; terra iacet.

Idem de eodem.

Haud nouit forti thesaurum rupe latentem.
Proh cæco ignauus pectore Gallus erat.
Muciber irato follis Ioue iussus ab antris
Extulit in superos deposuitq; polos.
Assequitur tanto roctos pro munere gressus
Vnde fit idaliæ gratior ille deq̄.
Nec curat (tanta est directi gratia tali)
Martia lasciuo membra fouere sinit.
Amissum infœlix thesaurum gallia deflet:
Sed quæ tarda venit; vana quærela venit.

Idem de Ioanne Ganeo Guidonis Rupefortis q̄ digniss mo successore,

Ecquis palladia subnixus mente negabit:
Omnibus alternas rebus inesse vices?
Ecce iterum lux est tenebroso reddita mundo:
Et redit amoto pristina forma chao.
Sed nulla est franca tellus illustrior ora:
Tanta relucens lumina solis habet.
Nam meus astringero Ganeus ab orbe retraxit
Francica laurigeras in loca sancta deas.

P. Fausti Andrelini.

Quas secum in signis francæ moderator habenz:

Duxerat in superas Guido beatus opes.

In noua sic abiit conuersus gaudia mæror:

Nec minor est Francis fama renata plagis;

Duret Ioannes ceruo viuador ipso.

Lumine ne rursus terra sit orba suo.

Finis nouem Epistolarum ad agialium. P. Fausti

Andrelini iuxta musarū videlicet

numerum & trium (quot cha

rites sunt) epigram-

matum. Parrhisij

ipressū opa. M.

Lefclen

cher.

Res

5350 3